

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของโยธา

การศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยในระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจะใช้เวลา 3 ปีครึ่งถึง 4 ปี โดยศึกษารายวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรไม่น้อยกว่า 120 หน่วยกิต และอย่างมากไม่เกิน 150 หน่วยกิต แต่สำหรับคณะแพทยศาสตร์ในการผลิตบัณฑิตแพทย์นั้นจะใช้เวลาในการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรี ไม่น้อยกว่า 6 ปี โดยศึกษารายวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรไม่น้อยกว่า 210 หน่วยกิต และอย่างมากไม่เกิน 263 หน่วยกิต (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2532)

คณะแพทยศาสตร์ทุกสถาบันมีความมุ่งหมายคล้ายคลึงกันคือ ผลิตบัณฑิตแพทย์ที่มีคุณภาพดีที่สุดเท่าที่สามารถทำได้ คุณภาพดังกล่าวคือ แพทย์ที่มีความรู้ ความสามารถครบถ้วนตามเกณฑ์มาตรฐานการประกอบวิชาชีพเวชกรรม คือมีร่างกายและจิตใจสมบูรณ์ มีคุณธรรม จริยธรรม และเจตคติที่เหมาะสม มีความรู้ความสามารถในด้านการบริหารและสังคม มีความรู้ความสามารถทางวิชาชีพ มีนิสัยใฝ่รู้ และความสามารถในการศึกษาต่อเนื่อง รวมทั้งความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ สามารถที่จะออกไปปฏิบัติงานในโรงพยาบาลชุมชนระดับอำเภอได้อย่างมีประสิทธิภาพ (แพทยสภา, 2533) รวมทั้งคุณสมบัติด้านอื่น ๆ ที่พึงประสงค์ ซึ่งไม่ปรากฏในเกณฑ์มาตรฐานผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม แต่เป็นคุณสมบัติหรือลักษณะเฉพาะของคณะแพทยศาสตร์แต่ละแห่งในการผลิตบัณฑิตแพทย์ ความรู้ความสามารถตามเกณฑ์มาตรฐานนั้น คณะแพทยศาสตร์ทุกคณะย่อมมุ่งหวังจะให้บัณฑิตแพทย์ที่สำเร็จจากคณะแพทยศาสตร์ของตนมีความรู้ ความสามารถสูงสุดตามลักษณะหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ตามที่ปรากฏในเกณฑ์มาตรฐานนั้น คุณสมบัติพื้นฐานที่สำคัญที่สุดคือ ความรู้ ความสามารถทางคลินิก วิชาการ และเจตคติที่ดี (อดุลย์ วิริยะเวชกุล, 2531)

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนด้านแพทยศาสตร์ จึงได้พัฒนารูปแบบโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning) ชุมชนเป็นฐานหรือมุ่งต่อชุมชน (Community-oriented) (อดุลย์ วิริยเวชกุล, 2534) วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อการปรับปรุงข้อจำกัดที่เกิดขึ้นในระบบการศึกษาแบบเก่าที่มีครูผู้สอนเป็นศูนย์กลางมาเป็นการศึกษาที่เน้นตัวผู้เรียนทำให้นักศึกษามีโอกาสเรียนรู้ได้ใน 3 รูปแบบคือ การกระตุ้นให้นำความรู้เดิมมาใช้ โดยนักศึกษาจะต้องรื้อฟื้นความรู้และประสบการณ์เดิมที่ได้รับในอดีตมาผสมผสานเข้ากับปัญหาที่ได้รับเป็นการกระตุ้นและทำให้ไม่ลืมความรู้เก่า ๆ ไปหมด การเสริมความรู้ใหม่ นักศึกษาจะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ จากเพื่อนนักศึกษาด้วยกันขณะแสดงความคิดเห็นและอภิปรายภายในกลุ่มหรือจากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง (Self-directed study) ตามข้อตกลงของกลุ่ม จากเอกสาร ตำราวิชาการ และผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนทรัพยากรและแหล่งความรู้อื่น และการต่อเติมและเสริมความรู้ความเข้าใจให้แตกฉาน จากการถกเถียง อภิปราย และแสดงความคิดเห็นภายในกลุ่ม ทำให้ได้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งยากแก่การลืมเลือน (สารภี ลิประเสริฐ, ฉลอง โรจนบุญจวงศ์ และธราดล เก่งการพานิช, 2534)

หลักสำคัญของการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน คือการให้นักศึกษาแพทย์ได้เลือกปัญหาทางคลินิกเพื่อเป็นจุดเริ่มต้นที่กระตุ้นให้นักศึกษาแพทย์ได้ขวนขวายแสวงหาสารนิเทศที่จำเป็นต่อนำไปแก้ปัญหาทางคลินิกที่ได้ตั้งไว้ โดยสารนิเทศหรือข้อมูลเหล่านี้จะอยู่ในขอบข่ายของวิชาที่ศึกษา (อดุลย์ วิริยเวชกุล, 2532) ได้แก่ วิชากายวิภาคศาสตร์ กุมารเวชศาสตร์ จักษุวิทยา จิตเวชศาสตร์ จุลชีววิทยา ชีวเคมี นิติเวชศาสตร์ ปรสิติวิทยา พยาธิวิทยา เภสัชวิทยา รังสีวิทยา วิสัญญีวิทยา เวชศาสตร์ชุมชน เวชศาสตร์ป้องกันและสังคม ศัลยศาสตร์ ศัลยศาสตร์-ออร์โธปิดิกส์ และกายภาพบำบัด สรีรวิทยา สุนติศาสตร์-นรีเวชวิทยา โสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา และอายุรศาสตร์

โรงเรียนแพทย์ของประเทศไทยปัจจุบันมีทั้งหมด 11 แห่ง คือ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*

*รับผู้จบปริญญาตรีเข้าศึกษา

คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี
 และคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาลัยแพทยศาสตร์ กรุงเทพมหานคร
 และวิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า กรมแพทยทหารบก ซึ่งระบบการศึกษาของคณะ
 แพทยศาสตร์ใช้ระบบ 1:2:3 คือใช้ระยะเวลาในการศึกษาเตรียมแพทย์ 1 ปี ปรกติคลินิก 2 ปี
 คลินิก 3 ปี โดยที่ระดับเตรียมแพทย์จะสอนวิชาวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ และวิชาบังคับพื้นฐานทั่วไป
 เพื่อเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาวิทยาศาสตร์การแพทย์ ระดับปรกติคลินิก นักศึกษาจะศึกษาวิชาบังคับ
 พื้นฐานเฉพาะสาขา ซึ่งเป็นความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ของร่างกาย จิตใจมนุษย์ทั้งใน
 ภาวะปกติ ความรู้เกี่ยวกับสาเหตุ ปัจจัย สิ่งแวดล้อม สังคม กลไก พยาธิสภาพ และพยาธิสรีร
 วิทยาของการเกิดโรค หรือภาวะผิดปกติ หลักการและแนวทางในการประยุกต์ความรู้พื้นฐานเพื่อ
 การเรียนรู้เกี่ยวกับหลักวินิจฉัย รักษาและป้องกันโรค กับแนวทางการส่งเสริมและฟื้นฟูสุขภาพ
 นอกจากนี้ยังรวมถึงทักษะและเจตคติที่จะเป็นพื้นฐานในการศึกษาระดับคลินิก ส่วนการศึกษา
 ระดับคลินิกในชั้นปีที่ 4 ปีที่ 5 และปีที่ 6 นั้น ทำการสอนวิชาทางคลินิก เพื่อให้ นักศึกษาแพทย์มี
 ความรู้ ความสามารถ ทักษะและเจตคติในการวินิจฉัย รักษา ป้องกันและฟื้นฟูสุขภาพ สำหรับ
 นักศึกษาแพทย์ทหารเสริมด้วยการเรียนเวชศาสตร์ทหาร (กรมแพทยทหารบก.
 วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า, 2536) โดยทั่วไปนักศึกษาแพทย์จะได้รับการฟังบรรยาย
 ในชั้นเรียน ฝึกปฏิบัติการในห้องปฏิบัติการ ฝึกปฏิบัติการในหอผู้ป่วย หรือฝึกปฏิบัติงานทางคลินิก
 หรือฝึกปฏิบัติงานภาคสนาม ซึ่งเมื่อนักศึกษาแพทย์เข้าฟังบรรยายในชั้นเรียน 1 ชั่วโมง ต้องไป
 ศึกษาด้วยตนเอง 2 ชั่วโมง และเมื่อได้ปฏิบัติการหรือปฏิบัติงาน 2 ชั่วโมง นักศึกษาแพทย์ต้อง
 ไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง 2 ชั่วโมง

ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาแพทย์ที่ศึกษาในระดับคลินิกจึงต้องแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
 มากขึ้นเพิ่มเติมจากการเรียนในชั้นเรียน และจากการปฏิบัติงานทางคลินิกเพื่อสนับสนุนการเรียน
 ในชั้นเรียน รวมทั้งการปฏิบัติงานทางคลินิกให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี การแสวงหาสารนิเทศเพื่อ
 ให้ได้มาซึ่งสารนิเทศที่ต้องการจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะความรู้ในวงการแพทย์และสาธารณสุข
 เปลี่ยนแปลงก้าวหน้าอยู่ตลอดเวลา รวมทั้งมีการแตกแขนงออกเป็นสาขาย่อยต่าง ๆ อีกมาก

มีการค้นพบความรู้ใหม่ ๆ เกิดขึ้นอยู่เสมอเป็นหน้าที่ของแพทย์ และบุคลากรสาธารณสุขที่ต้องติดตามความก้าวหน้าอยู่เสมอ พร้อมทั้งเลือกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้ป่วย หรือการปฏิบัติงานของตนเอง (ณรงค์ กษิติประดิษฐ์, 2532)

ในต่างประเทศ การศึกษาการแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์นั้น จากการศึกษาของ DaRosa (1983) พบว่าการแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์ และแพทย์ เพื่อการวินิจฉัยโรคและแก้ปัญหาทางคลินิก โดยใช้วรรณกรรมทางการแพทย์เป็นประเภทสารนิเทศที่สำคัญ วรรณกรรมทางการแพทย์ที่ใช้มากที่สุดคือตำรา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Woolf และ Benson (1989) ซึ่งพบว่า แพทย์ แพทย์ฝึกหัด (Internists) และกุมารแพทย์ (Pediatricians) ใช้ตำราและคู่มือเป็นประเภทของสารนิเทศที่สำคัญ

นอกจากนักศึกษาแพทย์จะใช้วรรณกรรมทางการแพทย์ในการแสวงหาสารนิเทศแล้ว จากการศึกษาของ Northrup (1983) พบว่าแหล่งสารนิเทศส่วนตัวและห้องสมุดทางการแพทย์เป็นแหล่งสารนิเทศที่นักศึกษาแพทย์ และแพทย์ใช้ในการแสวงหาสารนิเทศ และจากการที่นักศึกษาแพทย์ต้องปฏิบัติงานทางคลินิกด้วยนั้น Weinberg (1981) และ Stinson และ Mueller (1980) ยังพบว่าเพื่อนร่วมงานยังเป็นแหล่งสารนิเทศที่นิยมใช้ในการแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 และแพทย์ นอกจากนี้ยังขาดความรู้ในเรื่องของการใช้แหล่งสารนิเทศอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ได้รับการแนะนำการใช้ห้องสมุดทางการแพทย์

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาแพทย์ และการแสวงหาสารนิเทศ ได้แก่ งานวิจัยของพรณวิภา ธัญญะคุปต์ (2530) ได้ศึกษาวิถีชีวิตของนักศึกษาแพทย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่าพฤติกรรมที่นักศึกษาแพทย์ปฏิบัติมากที่สุดคือ การปฏิบัติในกิจกรรมทางการเรียน ได้แก่ การอ่านตำรา การอ่านวารสารทั่วไป และเข้าใช้ห้องสมุด กิจกรรมที่ปฏิบัติน้อยคือ การอ่านวารสารทางการแพทย์ภาษาต่างประเทศเพราะปัญหาทางด้านภาษา นอกจากนี้ยังติดตามข่าวสารทางการแพทย์ที่ทันสมัย และเริ่มแสวงหาสารนิเทศมากขึ้น

พรรณทิพา เย็นขุนทด (2535) ได้ศึกษาพฤติกรรมการแสวงหาและการใช้สารนิเทศของแพทย์ในโรงพยาบาลศูนย์ พบว่าวัตถุประสงค์ในการแสวงหาสารนิเทศของแพทย์นั้น เพื่อติดตามวิทยาการใหม่ ๆ แหล่งสารนิเทศที่แพทย์ใช้จะคำนึงถึงสถานที่ตั้งสะดวกในการใช้ห้องสมุดโรงพยาบาลจึงเป็นแหล่งสารนิเทศที่แพทย์ใช้มากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า แพทย์ประสบปัญหาในการแสวงหาสารนิเทศ ได้แก่ ไม่มีเวลาในการค้นหาสารนิเทศ ได้รับสารนิเทศช้า ไม่ทันการณ์ และไม่ทราบแหล่งสารนิเทศ

จากการที่นักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกต้องปฏิบัติงานคลินิกพร้อมกับการศึกษารายวิชาต่าง ๆ ซึ่งต้องมีการแสวงหาสารนิเทศเพื่อประกอบการเรียนและการปฏิบัติงานในคลินิก อีกทั้งปัญหาที่นักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกได้ประสบในการแสวงหาสารนิเทศเพื่อติดตามวิทยาการใหม่ ๆ จึงควรที่ห้องสมุดทางการแพทย์ซึ่งเป็นแหล่งรวมหนังสือ วารสารทางการแพทย์ และในฐานะหน่วยงานบริการทางวิชาการที่ช่วยสร้างเสริม พัฒนาการเรียน การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม และการวิจัย ให้บรรลุถึงเป้าหมาย จะได้ทราบถึงการแสวงหาสารนิเทศ แหล่งสารนิเทศ ประเภท ภาษาของสารนิเทศ และปัญหาในการแสวงหาสารนิเทศเพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนและปรับปรุงการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับการแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกโดยส่วนรวม และเนื่องจากกรุงเทพมหานครมีจำนวนโรงเรียนแพทย์ และแหล่งสารนิเทศทางการแพทย์มากที่สุด ดังนั้นจึงศึกษาการแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกในกรุงเทพมหานคร เพื่อปรับปรุงแหล่งต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษา การแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกในกรุงเทพมหานคร ในด้านวัตถุประสงค์ในการแสวงหาสารนิเทศ วิธีการแสวงหาสารนิเทศ แหล่งสารนิเทศที่ใช้ ประเภท ภาษาของสารนิเทศ และปัญหาในการแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกในกรุงเทพมหานคร

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานการวิจัย

การแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกในกรุงเทพมหานคร จะแตกต่างกันไปตามชั้นปี ในด้านวัตถุประสงค์ในการแสวงหาสารนิเทศ วิธีการแสวงหาสารนิเทศ และแหล่งสารนิเทศที่ใช้ ประเภท และภาษาของสารนิเทศ

ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

ตัวแปรอิสระ

1. ชั้นปีที่ศึกษา ได้แก่ ชั้นปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 ชั้นปีที่ 6

ตัวแปรตาม

1. การแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิก ได้แก่
 - 1.1 วัตถุประสงค์ในการแสวงหาสารนิเทศ
 - 1.2 วิธีการแสวงหาสารนิเทศ
 - 1.3 แหล่งสารนิเทศที่ใช้
 - 1.4 ประเภทของสารนิเทศ
 - 1.5 ภาษาของสารนิเทศ
 - 1.6 ปัญหาในการแสวงหาสารนิเทศ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาการแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกในกรุงเทพมหานครในระดับชั้นปีที่ 4, 5 และชั้นปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2538 จำนวนทั้งหมด 1,382 คน (โดยไม่รวมถึงโครงการส่งเสริมการศึกษาแพทย์สำหรับชาวชนบท และโครงการแพทย์แนวใหม่ของคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) จาก 5 แห่ง ได้แก่

1. คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
4. คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล
5. วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า กรมแพทย์ทหารบก

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกในกรุงเทพมหานคร ทั้ง 5 แห่ง โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างของ Krejcie และ Morgan (1970) และการสุ่มอย่างมีระบบ (Systematic sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 314 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งมุ่งศึกษาการแสวงหาสารนิเทศของนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ วารสาร บทความ ตลอดจนสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
2. สร้างแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ชั้นปีที่กำลังศึกษา คณะ/สถาบันที่สังกัด

ตอนที่ 2 วัตถุประสงค์ในการแสวงหาสารนิเทศ วิธีการแสวงหาสารนิเทศ แหล่งสารนิเทศที่ใช้ และลักษณะของแหล่งสารนิเทศที่ใช้

ตอนที่ 3 ประเภทของสารนิเทศ ภาษา และปัญหาในการแสวงหาสารนิเทศ

3. นำแบบสอบถามไปทดสอบความน่าเชื่อถือ กับนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิกของ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล และวิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า กรมแพทย์ทหารบก ที่ไม่ได้เป็น กลุ่มตัวอย่างหลังจากการสุ่มอย่างมีระบบแล้ว จำนวนชั้นปีละ 3 ชุด รวม 27 ชุด เพื่อนำมา ปรับปรุงแบบสอบถามให้สมบูรณ์

4. แจกแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่างโดยส่งด้วยตนเอง และส่งทางไปรษณีย์ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลประมาณ 3 เดือน ตั้งแต่วันที่ 15 กันยายน - 15 ธันวาคม 2538

5. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติด้าน สังคมศาสตร์ (SPSS-Statistical Package for the Social Science) ประมวลหา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าไคสแควร์ (χ^2) และการทดสอบค่า F (F-test)

6. เมื่อพบความแตกต่างในผลการทดสอบค่า F (F-test) จะทดสอบความแตกต่าง เป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's method) เพื่อให้ทราบว่าค่าเฉลี่ยของประชากร แต่ละคู่มีค่าใดบ้างที่แตกต่างกัน

7. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล รายงานผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลจากการศึกษาจะเป็นแนวทางสำหรับห้องสมุดและศูนย์สารนิเทศทางการแพทย์ ในการปรับปรุงบริการและทรัพยากรสารนิเทศ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการอันจะเป็นการ เสริมการเรียน และการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษาแพทย์ระดับคลินิก

คำอธิบายศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การแสวงหาสารนิเทศ หมายถึง การกระทำที่บุคคลกระทำเพื่อค้นหาข้อมูลข่าวสาร
ที่จะตอบสนองต่อความต้องการของตน

นักศึกษาแพทย์ระดับคลินิก หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต
ในชั้นปีที่ 4, 5 และชั้นปีที่ 6

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย